

Bruksela, 25 stycznia 2021 r.
(OR. en)

5612/21

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2021/0023 (NLE)

JAI 59
FRONT 24
VISA 19
SAN 36
TRANS 28
COMIX 48

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	25 stycznia 2021 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2021) 39 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ZALECENIA RADY w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia, zmieniające zalecenie Rady (UE) 2020/912

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2021) 39 final.

Załącznik: COM(2021) 39 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 25.1.2021 r.
COM(2021) 39 final

2021/0023 (NLE)

Wniosek

ZALECENIE RADY

Zalecenie Rady w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia, zmieniające zalecenie Rady (UE) 2020/912

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Przyczyny i cele wniosku

W dniu 10 marca 2020 r. szefowie państw lub rządów UE podkreślili potrzebę wypracowania wspólnego europejskiego podejścia w kontekście pandemii COVID-19. W dniu 16 marca 2020 r. Komisja przyjęła komunikat¹ zalecający tymczasowe ograniczenie innych niż niezbędne podróży z państw trzecich na obszar UE+². W dniu 17 marca 2020 r. przywódcy UE uzgodnili, na podstawie zalecenia Komisji, podjęcie skoordynowanych działań na granicach zewnętrznych. W następstwie tej umowy wszystkie państwa członkowskie UE (z wyjątkiem Irlandii) i państwa stowarzyszone w ramach Schengen (zwane dalej „państwami członkowskimi”) podjęły wewnętrzne decyzje o wprowadzeniu ograniczeń podróży³. Od tego czasu okres obowiązywania tych ograniczeń był kilkakrotnie przedłużany⁴.

W dniu 11 czerwca 2020 r. Komisja przyjęła komunikat⁵, w którym zaleciła przedłużenie ograniczeń podróży do dnia 30 czerwca 2020 r. oraz określiła podejście prowadzące do stopniowego znoszenia ograniczeń dotyczących innych niż niezbędne podróży do UE począwszy od dnia 1 lipca 2020 r. W dniu 26 czerwca Komisja przyjęła wniosek dotyczący zalecenia Rady w sprawie ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE⁶.

Rada przyjęła to zalecenie w dniu 30 czerwca 2020 r.⁷ Od tego czasu zalecenie to było pięciokrotnie zmieniane, w dniach 16 lipca, 30 lipca, 7 sierpnia, 22 października i 17 grudnia 2020 r., w celu zaktualizowania w załączniku I wykazu państw trzecich, w odniesieniu do których można znieść ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE. 8 państw zostało usuniętych z pierwotnego wykazu 15 państw, a jedno państwo – Singapur – dodano, co oznacza, że całkowita liczba państw, z których obecnie powinny być możliwe inne niż niezbędne podróże do UE, powinna obecnie wynosić 8 państw (oraz 2 specjalne regiony administracyjne jednego kraju).

Jednocześnie jesienią sytuacja epidemiologiczna w Unii Europejskiej pogorszyła się i stała się jeszcze bardziej niestabilna wraz z pojawieniem się wariantów COVID-19. Pierwszą reakcją Komisji na tę zmianę było przyjęcie zalecenia Komisji z dnia 22 grudnia 2020 r. w sprawie skoordynowanego podejścia do podróży i transportu w odpowiedzi na wariant SARS-COV-2 zaobserwowany w Zjednoczonym Królestwie⁸.

¹ COM(2020) 115 z 16 marca 2020 r.

² „Obszar UE+” obejmuje wszystkie państwa członkowskie strefy Schengen (w tym Bułgarię, Chorwację, Cypr i Rumunię), a także cztery państwa stowarzyszone w ramach Schengen. Obejmuje on również Irlandię i Zjednoczone Królestwo, jeżeli państwa te zdecydują się przyłączyć do stosowania tego środka.

³ Również Zjednoczone Królestwo zachęcono do wdrożenia tymczasowych ograniczeń podróży, jednak zdecydowało się ono tego nie robić. W związku z tym, że obywatele Zjednoczonego Królestwa do końca okresu przejściowego są traktowani w taki sam sposób jak obywatele UE, są zwolnieni z ograniczeń podróży.

⁴ COM(2020) 148 z 8 kwietnia 2020 r. i COM(2020)222, 8 maja 2020 r.

⁵ COM(2020) 399 z 11 czerwca 2020 r.

⁶ COM(2020) 287 z 26 czerwca 2020 r.

⁷ Zalecenie Rady (UE) 2020/912 z dnia 30 czerwca 2020 r. w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia

⁸ C(2020) 9607 final.

Jak zauważono w komunikacie Komisji z dnia 19 stycznia 2021 r. w sprawie jednolitego frontu walki z COVID-19⁹, dzięki pionierskim pracom naukowym i niezwykle staraniom politycznym i wysiłkom przemysłu w dziesięć miesięcy osiągnięto to, co zajęłoby normalnie dziesięć lat, i w wyniku wdrożenia szybkich, masowych szczepień miliony Europejczyków otrzyma wkrótce szczepionkę przeciwko COVID-19.

Dopóki jednak rośnie liczba zakażeń i dopóki stan zaszczepienia nie osiągnie skali koniecznej do odwrócenia tendencji wzrostowej pandemii, niezbędne jest jednak zachowanie stałej czujności, stosowanie środków powstrzymujących rozprzestrzenianie się koronawirusa i prowadzenie kontroli zdrowia publicznego. UE i państwa członkowskie muszą działać już teraz, aby ograniczyć ryzyko pojawienia się potencjalnie poważniejszej trzeciej fali zakażeń charakteryzującej się nowymi, bardziej zakaźnymi wariantami wirusa, które są już obecne w całej Europie.

Te nowe warianty wirusa¹⁰ są prawdziwym i poważnym powodem do niepokoju. Chociaż obecnie nie ma żadnych dowodów na to, aby powodowały one poważniejszy przebieg choroby, wydaje się, że warianty te są w 50–70 % bardziej zakaźne¹¹. Oznacza to, że wirus może łatwiej i szybciej się rozprzestrzeniać, zwiększając obciążenie i tak już przeciążonych systemów opieki zdrowotnej. Jest to jedna z możliwych przyczyn znacznego wzrostu zakażeń w większości państw członkowskich w ostatnich tygodniach.

W związku z powyższym podróżowanie będzie w dalszym ciągu szczególnym wyzwaniem. Należy zdecydowanie zniechęcać do wszelkich podróży innych niż niezbędne, szczególnie do obszarów o wysokim stopniu ryzyka i z takich obszarów, aż do momentu znacznej poprawy sytuacji epidemiologicznej.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Celem zalecenia jest wdrożenie przepisów obowiązujących w przedmiotowym obszarze polityki, a mianowicie w obszarze prowadzenia kontroli osób i skutecznego monitorowania przekraczania granic zewnętrznych.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejsze zalecenie jest zgodne z innymi politykami Unii, w tym z politykami odnoszącymi się do stosunków zewnętrznych i zdrowia publicznego.

Kryteria zawarte w zaleceniu z dnia 15 czerwca 2020 r. odnoszą się do średniego 14-dniowego wskaźnika łącznych zgłoszonych przypadków w UE, natomiast w zaleceniu Rady w sprawie skoordynowanego podejścia do ograniczania swobodnego przepływu w odpowiedzi na pandemię COVID-19, przyjętym w dniu 13 października 2020 r., zastosowano dodatkowe kryteria, mianowicie wskaźnik przeprowadzonych testów i wskaźnik dodatnich wyników testów.

Kryteria zastosowane w zaleceniu Rady z dnia 13 października 2020 r. odzwierciedlają najnowsze opinie naukowe, a zalecenie Rady w sprawie innych niż niezbędne podróży do UE powinno również zostać poddane przeglądowi w świetle tych opinii. Różnice między prawem do swobodnego przemieszczania się obywateli UE i rezydentów długoterminowych UE

⁹ COM(2021) 35 final.

¹⁰ Warianty „B.1.1.7” i „501Y.V2”.

¹¹ Ocena ryzyka przeprowadzona przez ECDC: ryzyko związane z rozprzestrzenianiem się nowych wariantów SARS-CoV-2 budzących obawy w UE/EOG.

a podróżami z państw trzecich nie pozwalają na automatyczne stosowanie progów określonych w zaleceniu Rady z dnia 13 października. Kryteria i procedury określone w zaleceniu Rady z dnia 13 października mogą jednak być cenną inspiracją również w obecnym kontekście.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit b) i e) oraz art. 292 zdania pierwsze i drugie.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Na podstawie art. 292 TFUE Rada jest uprawniona do przyjmowania zaleceń. Zgodnie ze zdaniem pierwszym tego postanowienia Rada przyjmuje zalecenia, a zgodnie ze zdaniem drugim Rada stanowi na wniosek Komisji we wszystkich przypadkach, gdy Traktaty przewidują przyjmowanie aktów przez Radę na wniosek Komisji.

Ma to zastosowanie w obecnej sytuacji, ponieważ spójne podejście na granicach zewnętrznych wymaga przyjęcia wspólnego rozwiązania. W art. 77 ust. 2 lit. b) TFUE przewidziano środki na potrzeby kontroli, którym podlegają osoby przekraczające granice zewnętrzne, natomiast art. 77 ust. 2 lit. e) TFUE przewiduje brak jakiejkolwiek kontroli osób, niezależnie od ich obywatelstwa, przy przekraczaniu przez nie granic wewnętrznych. Środki na podstawie art. 77 ust. 2 TFUE są przyjmowane przez Parlament Europejski i Radę, stanowiące zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą. Na podstawie art. 289 ust. 1 TFUE zwykła procedura ustawodawcza ma miejsce na wniosek Komisji.

• Proporcjonalność

Niniejszy wniosek uwzględnia zmieniającą się sytuację epidemiologiczną i wszystkie stosowne dostępne dowody. Za wykonanie będącego przedmiotem wniosku zalecenia Rady odpowiadają władze państw członkowskich i państw stowarzyszonych w ramach Schengen. W związku z tym wniosek jest odpowiedni do osiągnięcia zamierzonego celu i nie wykracza poza to, co jest konieczne i proporcjonalne.

• Wybór instrumentu

Celem niniejszego wniosku jest zmiana zalecenia Rady 2020/912. Cel ten wymaga przyjęcia innego zalecenia Rady.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Oceny ex post/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa

Nie dotyczy.

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami i oceny skutków

Niniejszy wniosek uwzględnia dyskusje z państwami członkowskimi prowadzone od czasu pierwszego wprowadzenia tymczasowych ograniczeń. Nie przeprowadzono oceny skutków, jednak we wniosku uwzględniono zmieniającą się sytuację epidemiologiczną i wszystkie stosowne dostępne dowody.

- **4. WPLYW NA BUDŻET**
brak.

Wniosek

ZALECENIE RADY

Zalecenie Rady w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia, zmieniające zalecenie Rady (UE) 2020/912

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. b) i e) oraz art. 292 zdania pierwsze i drugie,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 30 czerwca 2020 r. Rada przyjęła zalecenie (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia¹².
- (2) Kryteria określone w zaleceniu Rady (UE) 2020/912 odnoszą się do średniego unijnego 14-dniowego wskaźnika łącznych zgłoszonych przypadków z dnia 15 czerwca 2020 r. W zaleceniu Rady w sprawie skoordynowanego podejścia do ograniczania swobodnego przepływu w odpowiedzi na pandemię COVID-19, przyjętym w dniu 13 października 2020 r., zastosowano dodatkowe kryteria odzwierciedlające najnowsze opinie naukowe¹³.

Nowe warianty wirusa SARS COV-2 są poważnym powodem do obaw. Wydaje się, że warianty te są w 50–70 % bardziej zakaźne¹⁴, co zwiększa obciążenie systemów opieki zdrowotnej.

Należy zatem zaktualizować kryteria i progi określone w rozporządzeniu (UE) 2020/912.

- (3) W dniu 22 grudnia 2020 r. Komisja odpowiedziała na pojawienie się jednego z takich wariantów, przyjmując zalecenie w sprawie skoordynowanego podejścia do podróży i transportu w odpowiedzi na wariant SARS-COV-2 zaobserwowany w Zjednoczonym Królestwie¹⁵.

¹² Zalecenie Rady (UE) 2020/912 z dnia 30 czerwca 2020 r. w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia (Dz.U. L 208 z 1.7.2020, s. 1).

¹³ Zalecenie Rady (UE) 2020/1475 z dnia 13 października 2020 r. w sprawie skoordynowanego podejścia do ograniczania swobodnego przepływu w odpowiedzi na pandemię COVID-19 (Dz.U. L 337 z 14.10.2020, s. 3).

¹⁴ Ocena ryzyka przeprowadzona przez ECDC: ryzyko związane z rozprzestrzenianiem się nowych budzących obawy wariantów SARS-CoV-2 w UE/EOG, dostępna na stronie: <https://www.ecdc.europa.eu/en/publications-data/covid-19-risk-assessment-spread-new-sars-cov-2-variants-eueea>

¹⁵ C(2020) 9607 final.

- (4) W dniu 19 stycznia 2021 r. w swoim komunikacie w sprawie jednolitego frontu walki z COVID-19 Komisja wezwała do podjęcia pilnych działań, aby ograniczyć ryzyko pojawienia się potencjalnie poważniejszej trzeciej fali zakażeń.
- (5) W tym samym komunikacie Komisja podkreśliła również, że należy zdecydowanie zniechęcać do wszelkich podróży innych niż niezbędne, szczególnie do obszarów o wysokim stopniu ryzyka i z takich obszarów, aż do momentu znacznej poprawy sytuacji epidemiologicznej.
- (6) W dniu 21 stycznia 2021 r. Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób opublikowało najnowszą ocenę ryzyka związanego z rozprzestrzenianiem się nowych budzących obawy wariantów SARS-CoV-2 w UE/EOG¹⁶, w której zaleca przyjęcie bardziej rygorystycznych środków oraz wskazówek dotyczących unikania podróży innych niż niezbędne, czego celem ma być spowolnienie przywożenia i rozprzestrzeniania budzących obawy wariantów SARS-CoV-2. Oprócz zaleceń dotyczących podróży innych niż niezbędne oraz ograniczeń w podróżowaniu osób zakażonych należy utrzymać środki dotyczące podróży, takie jak testowanie i objęcie kwarantanną podróżnych, w szczególności w odniesieniu do osób podróżujących z obszarów, na których częstotliwość występowania budzących obawy wariantów jest większa. Jeżeli sekwencjonowanie – zgodnie z wytycznymi Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób dotyczącymi sekwencjonowania genomu – jest nadal niewystarczające, aby wykluczyć możliwość większej częstotliwości występowania nowych wariantów, należy również rozważyć proporcjonalne środki dotyczące podróży z obszarów, w których utrzymuje się wysoki poziom przenoszenia zakażenia w społeczności.
- (7) W ustnych konkluzjach sporządzonych po wideokonferencji członków Rady Europejskiej, która odbyła się 21 stycznia 2021 r., przewodniczący Rady Europejskiej stwierdził, że aby powstrzymać rozprzestrzenianie się wirusa, mogą być potrzebne środki ograniczające podróże inne niż niezbędne do UE oraz na terenie UE, i wezwał Radę do dokonania przeglądu jej zaleceń co do podróży wewnątrzunijnych oraz podróży innych niż niezbędne do UE z uwagi na ryzyko związane z nowymi wariantami wirusa.
- (8) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego zalecenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje. Ponieważ niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 wspomnianego protokołu Dania – w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego zalecenia – podejmuje decyzję, czy je zrealizuje.
- (9) Niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE¹⁷; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związana ani go nie stosuje.

¹⁶ Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób. Ryzyko związane z rozprzestrzenianiem się nowych budzących obawy wariantów SARS-CoV-2 w UE/EOG, pierwsza aktualizacja – 21 stycznia 2021 r. ECDC: Sztokholm; 2021. Ocena dostępna na stronie internetowej: <https://www.ecdc.europa.eu/sites/default/files/documents/COVID-19-risk-related-to-spread-of-new-SARS-CoV-2-variants-EU-EEA-first-update.pdf>

¹⁷ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

- (10) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodziły w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji Rady 1999/437/WE¹⁸.
- (11) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodziły w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji 1999/437/WE¹⁹ w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE²⁰.
- (12) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodziły w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE²¹ w związku z art. 3 decyzji 2011/350/UE²².

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

W zaleceniu Rady 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia²³ wprowadza się następujące zmiany:

1. pkt 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Aby określić państwa trzecie, w przypadku których należy znieść obecne ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE, należy uwzględnić sytuację epidemiologiczną w odnośnych państwach trzecich oraz dalsze kryteria określone w niniejszym zaleceniu.”;

2. pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do sytuacji epidemiologicznej zastosowanie powinny mieć następujące kryteria:

¹⁸ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

¹⁹ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

²⁰ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

²¹ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

²² Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

²³ Zalecenie Rady (UE) 2020/912 z dnia 30 czerwca 2020 r. w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia (Dz.U. L 1 208 z 1.7.2020, s. 1).

- »14-dniowy wskaźnik łącznych zgłoszonych przypadków COVID-19«, tj. całkowitą liczbę nowo zgłoszonych przypadków COVID-19 na 100 000 mieszkańców w ciągu ostatnich 14 dni;
- »wskaźnik przeprowadzonych testów«, tj. liczba testów w kierunku zakażenia COVID-19 na 100 000 mieszkańców, przeprowadzonych w ciągu ostatnich siedmiu dni;
- „wskaźnik dodatnich wyników testów”, tj. odsetek dodatnich wyników testów wśród wszystkich testów w kierunku zakażenia COVID-19 przeprowadzonych w ciągu ostatnich siedmiu dni;
- charakter wirusa występującego w danym państwie, w szczególności to, czy wykryto nowe budzące obawy warianty wirusa. Budzące obawy warianty to warianty zidentyfikowane jako takie przez Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) lub przez organy państw członkowskich w skoordynowany sposób.

Aby zostać włączone do załącznika I, państwa trzecie powinny osiągnąć następujące progi: 14-dniowy wskaźnik łącznych zgłoszonych przypadków COVID-19 nieprzekraczający 25, wskaźnik przeprowadzonych testów powyżej 300 oraz wskaźnik dodatnich wyników testów nieprzekraczający 4 %.”;

3. w pkt 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Ograniczenia dotyczące podróży mogą zostać całkowicie lub częściowo zniesione lub przywrócone w odniesieniu do danego państwa trzeciego już wymienionego w wykazie w załączniku I, stosownie do zmian dotyczących niektórych z warunków określonych powyżej i w rezultacie zmian w ocenie sytuacji epidemiologicznej. Szybkie podejmowanie decyzji powinno być stosowane w przypadku, gdy sytuacja w państwie trzecim szybko się pogarsza, a w szczególności w przypadku wykrycia dużej częstotliwości występowania budzących obawy wariantów wirusa.”;

b) dodaje się nowy akapit w brzmieniu:

„W celu zniesienia tymczasowego ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do państw trzecich wymienionych w załączniku I, państwa członkowskie powinny, indywidualnie dla każdego przypadku, uwzględnić zasadę wzajemności przyznanej obszarowi UE+.”;

4. po pkt 4 dodaje się punkt w brzmieniu:

„Państwa członkowskie powinny zdecydowanie zniechęcać do innych niż niezbędne podróży z obszaru UE+ do państw innych niż wymienione w załączniku I.”.

5. Numerację kolejnych punktów odpowiednio dostosowuje się.

6. W pkt 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się akapit drugi;

b) akapit ostatni otrzymuje brzmienie:

„Wykaz szczególnych kategorii osób podróżujących w związku z koniecznością lub wykonujących niezbędną funkcję, o których mowa w załączniku II, może zostać poddany przeglądowi przez Radę, na podstawie wniosku Komisji, stosownie do względów społecznych i gospodarczych, a także ogólnej oceny rozwoju sytuacji

epidemiologicznej, w oparciu o metody, kryteria i informacje, o których mowa powyżej.”;

7. nowy punkt 7 otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie powinny wymagać, aby osoby podróżujące w związku z jakimkolwiek istotnym lub innym niż istotny powodem, funkcją lub potrzebą – z wyjątkiem pracowników transportu i pracowników przygranicznych – posiadały negatywny wynik testu na obecność COVID-19 na podstawie testu łańcuchowej reakcji polimerazy (PCR) przeprowadzonego nie wcześniej niż 72 godziny przed wyjazdem, oraz aby okazały odpowiedni dowód takiego badania w formie określonej przez właściwe organy.

Osoby, o których mowa w pkt 6 lit. a) i b), powinny mieć możliwość przeprowadzenia testu po przybyciu. Pozostaje to bez uszczerbku dla obowiązku poddania się po przybyciu wszelkim dodatkowym środkom, w tym kwarantannie.

Ponadto państwa członkowskie mogą wymagać poddania się samoizolacji, kwarantannie i ustalaniu kontaktów zakaźnych przez okres do 14 dni, a także dalszemu testowaniu na COVID-19, stosownie do potrzeb, w tym samym okresie, pod warunkiem że nakładają takie same wymogi na swoich własnych obywateli podróżujących z tego samego państwa trzeciego pochodzenia. W przypadku podróżnych przybywających z państwa trzeciego, w którym wykryto budzący obawy wariant wirusa, państwa członkowskie powinny nałożyć takie wymogi, w szczególności kwarantannę w momencie przybycia oraz dodatkowe testy w momencie przybycia lub po przybyciu.

W odniesieniu do podróży podejmowanych w związku z koniecznością lub wykonujących niezbędną funkcję, określonych w załączniku II:

- państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, w skoordynowany sposób, o zniesieniu niektórych lub wszystkich powyższych środków w przypadkach, w których ich zastosowanie utrudniałoby osiągnięcie celu podróży;
- w przypadku pracowników transportu i pracowników przygranicznych państwa członkowskie nie powinny stosować innych wymogów niż negatywny wynik szybkiego testu antygenowego w momencie przybycia na obszar UE+;
- członkowie załóg lotniczych powinni być zwolnieni z wszelkich testów, jeżeli ich pobyt w państwie trzecim był krótszy niż 12 godzin, chyba że przylatują oni z państwa trzeciego, w którym wykryto budzący obawy wariant wirusa, w którym to przypadku powinni oni zostać poddani proporcjonalnemu testowaniu.

Powyższe środki pozostają bez uszczerbku dla ogólnych wymogów w zakresie zdrowia publicznego, które mogą być nakładane przez państwa członkowskie, takich jak utrzymywanie dystansu fizycznego i wymóg noszenia maski.”.

8. Po pkt 7 dodaje się nowy punkt w brzmieniu:

„Państwa członkowskie powinny wymagać od osób przybywających na ich terytorium, aby przedłożyły karty lokalizacji pasażera, zgodnie z obowiązującymi wymogami ochrony danych osobowych. Należy opracować wspólną europejską kartę lokalizacji pasażera, która będzie mogła być wykorzystywana przez państwa członkowskie. W miarę możliwości należy korzystać z wariantu cyfrowego informacji o lokalizacji pasażera w celu uproszczenia przetwarzania danych

i przyspieszenia ustalania kontaktów zakaźnych, przy jednoczesnym zapewnieniu równego dostępu dla wszystkich obywateli państw trzecich.”.

9. Numerację kolejnych punktów odpowiednio dostosowuje się.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*